

หลวงพ่อผู้เปี่ยมด้วยเมตตา

สุจิน ยัมรักษา

R14005

ครอบครัว ของดิฉันเป็นอีกครอบครัวหนึ่งที่สามารถใช้เป็นอุทาหรณ์ สอนทุกครอบครัวได้เป็นอย่างดี ถึงโทษของการพนัน สุรา และ อบายมุขทั้งปวง เพื่อให้ทุกท่านได้เห็นภาพที่ชัดเจน ว่ามันนำพาความหายนะมาให้กับเราได้อย่างไร

ดิฉันขอย้อนกลับไปเล่าตั้งแต่ดิฉันเริ่มแต่งงานกับสามี (คุณประยงค์ ยัมรักษา) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ หลังแต่งงาน สามีซึ่งเคยเป็นลูกจ้างโรงงานผลิตเสาซีเมนต์ โองซีเมนต์ ได้ลาออกมาเปิดกิจการของตนเองที่อำเภอตะกั่วป่า จ.พังงา เป็นกิจการขนาดเล็ก สามีเป็นทั้งเจ้าของและลูกจ้าง สามีเป็นคนมีฝีมือในการปั้นโองซีเมนต์ ซึ่งสมัยนั้นนิยมใช้สำหรับใส่หน้าฝนไว้ตีหมกิน ดำเนินการอยู่ที่จังหวัดพังงาได้ปีกว่า ๆ การค้าไม่ค่อยดี ฝนตกชุกตลอดปีพอดีมีญาติคนหนึ่งชวนให้ย้ายไปอยู่ที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดิฉัน สามี และ ลูกจึงได้อพยพครอบครัวมาอยู่ที่ตำบลไร่เก่า กิ่งอำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แต่ยังไม่ใช้ที่อยู่ปัจจุบัน ตอนแรกที่ย้ายมา บ้านไม่ได้อยู่ติดถนนเพชรเกษม เราปลูกบ้านหลังเล็ก ๆ ข้างฝายบ้านก็ยังไม่ มี สามีและดิฉันช่วยกันค้าขาย มีลูกจ้าง ๑ คน กิจการดำเนินไปด้วยดี เราพอมีเงินขยับขยายออกมาซื้อที่ซื้อทางปลูกบ้านติดถนนเป็นบ้านชั้นเดียว ตอนนี่กิจการดีมาก ลูกค้าให้ความไว้วางใจ จะปลูกบ้านต้องมาซื้อเสาปูนที่ร้านเพราะคุณภาพดีแข็งแรงทนมาก สามีเป็นคนทำงานที่เน้นคุณภาพ ไม่เอาเปรียบลูกค้า เราเริ่มมีลูกจ้าง ๕ - ๑๐ คน ดิฉันล้มเล่าไปว่า สามีของดิฉันเป็นคนดีมีสุราทุกวันเป็นนิสัย หลังเลิกงานจะดื่มจนเมา บางทีเมาแล้วยังออกไปเล่นสนุกเกอร์บ้าง การพนันบ้าง เล็ก ๆ น้อย ๆ พอกลับบ้านก็หลับยาวถึงสายยังลุกไม่ขึ้น ดิฉันต้องให้ลูกสาวตักข้าวต้มไปให้ทานถึงที่นอน พอสายหน่อยก็ตื่นมาทำงาน ตกเย็นก็ดื่มเป็นนอยุ่อย่างนี้ทุกวัน ในขณะที่กิจการดีขึ้นเรื่อย ๆ ไม่อึดอัดขัดสนเหมือนเมื่อก่อน และสามียังประมูลงานก่อสร้างโรงพยาบาลได้อีก ๑ โรง แต่เป็นงานที่ทำแล้วไม่ได้กำไร แค่ออสมอตัว แต่เราได้ไม้แบบมากมาย ทำให้มีความคิดที่จะปลูกบ้านหลังใหม่ คราวนี้สามีตัดสินใจปลูกเป็นบ้านตึก ๓ ชั้น ๒ คูหา ใช้เวลาปลูก ๓ ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ เราได้ย้ายเข้าอยู่

บ้านหลังใหม่ ชาวบ้านในละแวกนั้น เริ่มคิดว่าทำไม “ตายงค์ซี้เมา” (ฉายาที่ชาวบ้านเรียกสามี) ใช้เวลาในการนร้างตัว ๑๐ โดยประมาณ จากบ้านที่ไม่มีข้างฝามาอยู่บ้านไม้ชั้นเดียว และล่าสุดได้อยู่บ้านตึก กิจการคงจะดี จึงมีคนเปิดโรงปูนค้ำวัสดุก่อสร้างขึ้นอีกหลายโรง มีผลกระทบกระเทือนบ้าง ลูกค้าลดลงไปบ้าง แต่เราก็ยังขายดี รถบรรทุก ๖ ล้อ ๒ คันที่ใช้ส่งสินค้าให้ลูกค้าต้องออกส่งวันละหลายเที่ยว แต่ตอนนั้นดิฉันและสามีได้ทำผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง ดิฉันเริ่มเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการพนัน เป็นการเล่นกันสนุก ๆ ในหมู่เพื่อน แต่ขั้นชื่อว่าเป็นการพนัน ไม่นานดิฉันก็ติดและหยุดเล่นไม่ได้ เริ่มออกเล่นนอกบ้าน สามีเริ่มไม่พอใจ จากที่ดื่มอยู่แล้วก็ประชดดื่มให้มากขึ้นอีก ตอนกลางวันก็ดื่มด้วย ดิฉันก็ไม่สนใจมันติดไปแล้ว ไม่มีสติที่จะยับยั้งชั่งใจ ยังเล่นต่อไป ในเมื่อสามีไม่พอใจที่ดิฉันทิ้งร้านออกไปเล่นข้างนอก ดิฉันจึงขออนุญาตชวนเพื่อน ๆ มาเล่นที่บ้าน ซึ่งสามีเห็นว่ายังดีกว่าไปเล่นข้างนอกจึงอนุญาต และมีบางครั้งที่แกล้งประชดเล่นด้วย และ แกล้งเล่นให้เสียเงิน สามีบอกว่าช่วย ๆ กันเล่นจะได้เจ็ว ๆ ท่านอาจจะสงสัยว่าแล้วใครดูแลร้าน พอตีช่วงนั้นมีลูกน้องคนหนึ่งเป็นพนักงานขับรถ ทำงานดี ลูกค้าชอบอรรถาศัย มาซื้อของที่ร้าน และ จะถามหาคน ๆ นี้ จึงมอบหมายให้เขาดูแลจัดการทุกอย่าง ทั้งเขียนบิล ส่งของ เก็บเงินไว้ใจทุกเรื่องจนมาทราบในภายหลังว่า ลูกน้องคนนี้ก็ยกยกเงินไปหมุนใช้เอง และใช้วิธีแต่งบิลให้เราทราบ ตอนนั้นหมดเงินไปมากพอสมควรแต่ก็ยังไม่มียังอีก สามียังคงดื่มสุรา ดิฉันยังคงเล่นการพนัน ตอนนั้น ลูก ๆ ยังเรียนไม่จบ กิจการหน้าร้าน หลานชายเป็นคนช่วยดูแลทุกอย่าง หลานคนนี้เป็นคนเก่ง ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๙ เศรษฐกิจเริ่มทรุด บัญชีกระแสรายวันที่มีใ้ช้อยู่เต็มวงเงินไม่สามารถเบิกเกินบัญชีได้อีก บางวันขายได้น้อยจนแทบไม่มีเงินซื้อกับข้าว ดิฉันและสามีจึงปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรดี พอตีขณะนั้นพี่ชายของดิฉันซึ่งเป็นเจ้าของบริษัททัวร์สายใต้ ได้แนะนำให้ดิฉันทำร้านอาหาร พี่ชายจะนำทัวร์มาลงให้ ตอนนั้นเหมือนทางตัน ดิฉันจึงตัดสินใจทำร้านอาหาร ก่อนเปิดร้าน สามีขอร้องดิฉันอย่างหนึ่งว่า ถ้าดิฉันเลิกเล่นการพนันได้ อยู่บ้านดูแลกิจการจึงสมควรเปิด แต่ถ้าทำไม่ได้ไม่ต้องเปิด ดิฉันบอกว่าทำได้ จึงเปิดร้านอาหารขึ้น กิจการร้านอาหารมีเงินหมุนทุกวัน ขายดีมีแขกมาก ดิฉันไม่ได้เล่นการพนัน สามีหยุดดื่มสุรา แต่อบายมุขก็คืออบายมุข ไม่นานดิฉันก็เริ่มเล่นการพนันอีก ทิ้งร้านให้หลานชายดูแลกับลูก ๆ สามีเมื่อเห็นดิฉันเริ่มเล่น ก็หันกลับมาดื่มสุราประชดอีก ครอบครัวดิฉันชอบใช้วิธีประชดใส่กัน การค้าที่ขาดการดูแลจากเจ้าของกิจการ ปล่อยให้ลูกน้องทำกันไปตามลำพัง ก็ค่อย ๆ แ่ลงโดยที่เราไม่รู้ตัว บัญชีกระแสรายวันที่เริ่มกระเตื้องขึ้น เพราะนำหลักทรัพย์คือ ที่ดินไปขอกู้เพิ่มก็เต็มขึ้นมาอีกคราวหนึ่ง ต้องเล่นแชร์ ต้องกู้จากนอกระบบเพื่อนำมาปิดบัญชีให้ลงตัวไม่เกินวงเงิน ส่วนทางด้านลูกชายคนโตก็ฝึกฝักฝักกับการพนันอีกคน

ชอบตีกอล์ฟ คบเพื่อนมีฐานะ ใช้เงินเกินตัว ลูกชายคนนี้เรียนไม่จบปริญญา เพราะดิฉันให้ออกมาดูแลร้านอาหาร แต่ก็ไม่ได้ช่วยอะไรมาก ออกจากบ้านไปเล่นการพนันบ้าง ตีกอล์ฟบ้าง กลับบ้านค่ำ ๆ ทุกวัน เป็นแบบนี้มาเรื่อย ๆ จนวันหนึ่งล้มป่วย บ่นว่าปวดหัว สามีพาไปโรงพยาบาล ผลการตรวจออกมาทำให้ดิฉันและสามี รวมทั้งพี่น้องทุกคนหัวใจสลาย หมอบอกว่าติดเชื้อเอชไอวี ดิฉันคิดไม่ถึงเลยว่า โรคบ้า ๆ นี้จะเกิดขึ้นในครอบครัวของดิฉัน ตอนนั้นอาการลูกชายหนักมากเป็นตายเท่ากัน แต่โชคดีได้หมอเก่ง สามารถผ่านวิกฤตมาได้ แต่ตั้งแต่นั้นมาต้องใช้เงินซื้อยาประมาณเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาททุกเดือน ลูกชายเมื่อหายแล้วก็ยังทำตัวเหมือนเดิม อาจแยกว่าเดิมด้วยซ้ำ เพราะก่อนป่วยไม่ดื่มสุรา ตอนนี้เริ่มดื่มสุรา สูบบุหรี่ การพนันทุกอย่าง เพราะจิตใจคงไม่มีความหวังอีกแล้ว แต่ยังไม่มียาที่จะคิดทำบุญทำกุศล ยังคงใช้ชีวิตอย่างประมาทอยู่อย่างนั้น ยาที่คุณหมอให้ทานก็ทานบ้าง ไม่ทานบ้าง สร้างความทุกข์ใจให้กับพ่อแม่มาก ด้วยความเป็นห่วงลูก จากที่ทุกข์เรื่องธุรกิจอย่างเดียว ก็มากพออยู่แล้ว ยังมาทุกข์เรื่องลูกอีก นี่สินก็มากมาย มองไปทางไหนมีแต่เจ้าหนี้ แต่ดิฉันและสามีไม่ได้มีสติปัญญาในการแก้ปัญหาเลย สามีดื่มสุราเมาทั้งกลางวันกลางคืน ดิฉันเล่นการพนันมากขึ้น กลับบ้านค่ำมิดดึกตื่นเพราะเครียด ชีวิตนี้ไม่มีทางไหนที่จะทำให้ได้เงินมากเท่ากับการเสี่ยงโชคแบบนี้อีกแล้ว ยิ่งอยากได้ก็ยิ่งไม่ได้ แถมเข้าเนื้อไปทุกวัน ในที่สุดเมื่อถึงยุค IMF ดิฉันแทบบ้า ธนาคารไม่ปล่อยบัญชีกระแสรายวัน การค้าไม่มีเงินหมุนอีกต่อไป แשרที่เล่นไว้ต้องส่งทุกเดือน เดือนละหลายแสน แล้วยังดอกเบี้ยเงินกู้ยืมอีกที่ต้องส่ง จนตอนหลังแม้แต่ดอกเบี้ยก็ไม่มีส่ง ไปตลาดจ่ายกับข้าว เจ้าหนี้ทวงต้องร้องไห้หน้าตาตกในกลับบ้านทุกวันกลุ้มใจอยากคิดฆ่าตัวตายก็หลายครั้ง ดิดที่เป็นคนไม่กล้า ถ้าใจเด็ดซักนิด ดิฉันคงไม่มีวันนี้ และคงต้องตกนรกไปอีกนาน

บุญกุศลแต่ชาติปางก่อน ยังพอมีอยู่บ้าง วันหนึ่งขณะที่ดิฉันอยู่บ้านมีสองสามภรรยาที่ดิฉัน ไม่อาจจะลืมบุญคุณได้เลย คือ คุณพาณิชย์ และคุณถวัลย์ สมานบุตร มาหาดิฉันที่บ้าน ดิฉันแปลกใจมากเพราะขาดการติดต่อกันไปหลายปี อยู่ ๆ ก็มาหาและบอกว่า คิดถึงพี่สุจินมาก และใจคิดว่า พี่สุจินกำลังลำบากมีความทุกข์ อยากจะมาชวนไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน วัดนี้ถ้าใครได้ไปแล้วจะไม่ทุกข์ จะมีสติแก้ไขปัญหาชีวิตได้ดี ดิฉันฟังแล้วก็มิได้ปฏิเสธหรือไม่เชื่อ แต่ขอผลัดเขาว่าวันหน้าจะไปตอนนี้อย่างไร เพราะกำลังเปิดร้านหมูย่างเกาหลี ต้องจ่ายตลาดเอง บริหารงานบริหารเงิน รับหน้าเจ้านี่เองคนเดียว เพราะอำนาจการตัดสินใจอยู่ที่ดิฉัน จึงเป็นเหตุให้ดิฉันไม่สามารถไปปฏิบัติธรรมได้ คุณพาณิชย์แนะนำให้ดิฉันคิดว่าตัวเองได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว ถ้าเราตายแล้วคนอื่นก็จะรับผิดชอบแทนเราเอง แต่ดิฉันยัง

ขอเวลาคิดอีก ๑ คืน ดิฉันคงยังพอมีบุญที่จะได้ปฏิบัติธรรม และ ปวารณาตนเป็นลูกศิษย์ หลวงพ่อจรัญ เมื่อดิฉันบอกกับสามีและลูก ๆ ว่า จะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ๗ วัน ทุกคนยินดีให้ดิฉันไป และ บอกว่าจะดูแลงานแทนเอง

วันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๑ ดิฉันจึงไปปฏิบัติธรรม ครั้งแรกที่ไม่ประสบ ความสำเร็จนัก ดิฉันเพียงแต่ทำตามที่ครูสอน แต่จิตใจยังไม่ซาบซึ้งในการปฏิบัติมากนัก เมื่อกลับมาบ้านดิฉันยังได้ออกไปเล่นการพนันอีก ๑ ครั้ง โดยที่ไม่ทราบเลยว่าครั้งนี้จะเป็น ครั้งสุดท้าย เดือนตุลาคม คุณพณิชย์มารับดิฉันไปวัดอัมพวันอีกเช่นเคย ทุกครั้งที่ไปปฏิบัติ ธรรม เราจะไปกราบหลวงพ่อกุฎิ เพื่อรับฟังโอวาทและร่วมทำบุญกับหลวงพ่อก่อน วันนั้น เป็นจุดพลิกผันชีวิตและจิตใจของดิฉัน ต่อหน้าหลวงพ่อและคนอื่น ๆ อีกมากมาย คุณ พณิชย์กราบนมัสการหลวงพ่อบอกว่า ดิฉันคิดฆ่าตัวตาย เพราะมีหนี้สินมากมาย หลวงพ่อผู้ เปี่ยมด้วยเมตตา ได้ขอขมาชีวิตดิฉันไว้ และพรมน้ำมนต์ให้เป็นกำลังใจ ดิฉันตั้งใจว่า ต่อไปนี้จะเชื่อฟัง และปฏิบัติตามที่หลวงพ่อสอนทุกประการ หลวงพ่อบอกว่า ถ้าเจ้าหนี้มา ทวง อย่าหลบหน้า ให้บอกเข่ว่าไม่โกงหรือก ไม่หนีไปไหน ถ้ามีแล้วจะให้ บอกเขาไปแบบ นี้ อย่าไปทุกข์ อย่าไปคิดฆ่าตัวตาย ถ้าฆ่าตัวตายจะไปเกิดเป็นเปรต กลับจากวัดครั้งนั้น ดิฉันได้มาปฏิบัติที่บ้านทุกวัน เลิกเล่นการพนันอย่างเด็ดขาด ส่วนสามียังดื่มสุรารอยู่ จนกระทั่งดิฉันไปปฏิบัติธรรมทุกเดือน เดือนละ ๗ วัน ได้ประมาณ ๓ ครั้ง ได้มีการ เปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับสามี สามีเริ่มสนใจว่า วัดนี้ทำไมทำให้คนเปลี่ยนแปลงได้มากขนาดนี้ เวลาว่างสามีเริ่มหยิบหนังสือธรรมะ เช่น สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมบ้าง กฎแห่งกรรม บ้าง มาอ่าน และรู้สึกศรัทธาหลวงพ่อดังแต่ยังไม่เคยพบไม่เคยรู้จัก และด้วยอันประสงค์ของการ ปฏิบัติของข้าพเจ้า สามีสามารถเลิกดื่มสุราได้เด็ดขาดจนถึงทุกวันนี้ ทั้ง ๆ ที่ดื่มมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๔๐ ปี โดยที่ไม่ต้องบังคับใจตนเอง สามีบอกดิฉันว่ารู้สึกไม่อยากดื่มอีกแล้ว ปกติสามี ดิฉันไม่ศรัทธาอะไรง่าย ๆ เป็นคนเชื่อคนยาก ต้องเห็นว่าดีจริงจึงจะเชื่อ แต่ด้วยบารมีหลวง พ่อ เพียงได้อ่านจากในหนังสือก็สามารถโน้มน้าวจิตใจสามีให้ไปปฏิบัติที่วัดได้ ๗ วัน หลังจากกลับมาจากวัด สามีมิได้ปฏิบัติกรรมฐาน แต่สวดมนต์พุทธุคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุ มหาคารุณีโก จบด้วยพุทธุคุณ ๑๐๘ จบ ทุกวันอย่างเคร่งครัด

ดิฉันตั้งสัจจะว่าจะไปปฏิบัติที่วัดอัมพวันทุกเดือน เดือนละ ๗ วัน เป็นเวลา ๑ ปี การ ได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัด ทำให้ดิฉันเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นในทุก ๆ ด้าน ดิฉันมีสติในการ

บริหารงาน บริหารเงิน บริหารหนี้สิน ยามว่างที่เคยออกนอกบ้าน ก็ทำงานบ้าน ซักผ้า รีดผ้า อ่านหนังสือธรรมะ ฟังเทปธรรมะ ซึ่งจะมีติดรถตลอดเวลา ไม่ว่าจะไปทางไหน ไกลใกล้จะมี หลวงพ่อไปด้วยตลอด การปฏิบัติบวกับการอ่าน การฟัง ที่ต่อเนื่องสม่ำเสมอ ทำให้จิตใจ เข้มแข็ง มีสติในการต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ ขลาดกลัวกับการทำผิดศีล อาณิสสส์จากการสวด มนต์และปฏิบัติธรรม ไม่ได้ช่วยดิฉันเฉพาะด้านเศรษฐกิจการเงินเท่านั้น ยังช่วยให้ลูกชาย ของดิฉันรอดตายราวปาฏิหาริย์ด้วย ประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๔๒ ลูกชายคนเดิมเริ่มป่วย อีกครั้ง โดยครั้งนี้ไม่ปวดหัวเหมือนครั้งก่อน แต่เริ่มทานอาหารไม่ได้ และผ่ายผอมลงอย่าง รวดเร็ว ดิฉันและสามีพาลูกไปรักษาที่โรง พยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดราชบุรี แต่อาการไม่ดีขึ้นเลย จึงได้ขอรถพยาบาลย้ายลูกชายไปโรงพยาบาลจุฬา ตามคำแนะนำของเพื่อน แต่เมื่อ ตรวจแล้วเป็นโรคหลายอย่างในช่องท้องอาการหนัก บวกรับเตียงของโรงพยาบาลไม่ว่าง คุณหมอแนะนำให้กลับบ้าน และ ให้อาหารรับประทานพร้อมทั้งนัดให้มารับผลตรวจเลือดใน อาทิตย์ถัดไป ระหว่างนอนรักษาอยู่ที่บ้าน ลูกชายไม่สามารถทานอะไรได้เลย โชคดีอยู่ หน่อยที่ทานยาได้ สามีคอยดูแลให้ยาทุกวันตามที่หมอสั่ง ๑ อาทิตย์ ผ่านไปด้วยความ ทรมาณ เพราะสามีต้องดูแลลูกอยู่คนเดียว ต้องทนเห็นสภาพลูกที่ผอมลงทุกวันจนเหลือแต่ หนังหุ้มกระดูก เหมือนนอนรอความตาย ส่วนดิฉันทุกซี้ใจ ไม่ทราบจะทำอย่างไรแล้ว จึง ตัดสินใจทิ้งลูกที่นอนป่วยอยู่ ไปปฏิบัติธรรมที่วัดเพื่อหวังที่จะแผ่เมตตาให้บุญกุศลช่วยลูก ดิฉันตั้งจิตถึงหลวงพ่อกว่า ถ้าลูกชายของดิฉันจะต้องตาย ขอให้ตายเลยอย่าทรมาน และขอให้ หลวงพ่อแผ่เมตตาให้ลูกไปได้ แต่ถ้ายังไม่ถึงคราวตาย ขอให้หลวงพ่อบริหารเมตตาให้หาย ด้วย นอกจากอธิษฐานจิตแล้วยังได้กราบนมัสการหลวงพ่อด้วยวาจาด้วย หลวงพ่อรับปากที่ จะช่วยแผ่เมตตาให้ ด้านสามีเมื่อครบกำหนดได้พาลูกชายไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาล เพื่อ ตรวจเลือดใหม่อีกครั้ง ผลการตรวจออกมาครั้งนี้ คุณหมอรับลูกชายเป็นผู้ป่วยใน ให้นอน รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล อาการดีขึ้นตามลำดับ เริ่มทานอาหารได้ ๒-๓ คำ อาเจียนออก บ้างเป็นบางครั้ง รักษาที่โรงพยาบาลไม่กี่วัน ลูกชายขอกลับมาพักรักษาตัวที่บ้าน เพราะไม่มี เทคนิคอื่นใดในการรักษา นอกจากทานยากับเจาะเลือด เมื่อไปตรวจครั้งหลัง ๆ คุณหมอ บอกว่าอาการดีขึ้นมากแล้ว ใช้เวลารักษาประมาณ ๓ เดือน ก็จะหายเป็นปกติ ระหว่างนั้นลูก ชายยังบ่นว่า เจ็บแปลบ ๆ ที่บริเวณหน้าอก เวลาหายใจก็เจ็บ ขยับตัวก็เจ็บ ทรมานแทบไม่ อยากรักษาใจ ดิฉันและสามีได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อกับอีกครั้ง เมื่อไปกราบนมัสการหลวง พ่อกตามปกติที่เคยปฏิบัติ แต่ครั้งนี้หลวงพ่อก็ให้ยามารับประทาน บอกว่าให้รับประทานกัน ทั้ง ๒ ครอบครัว คือ ครอบครัวของคุณพาศิษย์ด้วย เป็นยาอายุวัฒนะของพระร่วงเจ้าแห่ง สุโขทัย พร้อมทั้งบอกตำรายาด้วยว่า มีเกลือ ๓ ถ้วย มะขามเปียก ๗ ถ้วย บอระเพ็ดหั่น

ละเอียดย ๕ ถ้วย ตำบอระเพ็ดกับเกลือให้ละเอียด แล้วนำมะขามเปียกผงตำผสม จากนั้นนำมาผสมกับน้ำผึ้งแท้ ปั้นเป็นลูกกลอน รับประทานเช้าและก่อนนอน เมื่อกลับจากวัด สามิได้นำยามาปั้นให้ลูกชายรับประทาน ปกติลูกรับประทานยากแต่พอบอกว่าเป็นยาของหลวงพ่อบอกซึ่งเขาศรัทธาอยู่แล้ว จึงยอมรับประทานแต่โดยดี และขอรับประทานทุกมื้อที่หลวงพ่อบอกรับประทานไปได้เพียง ๓-๔ วัน เท่านั้น อาการเจ็บแปลบข้างในหน้าอกหายไป จนตอนนี้ไม่มีอาการนั้นอีกแล้ว ทานอาหารเก่ง น้ำหนักขึ้นจากเดิมมากจนเกือบเป็นปกติแล้ว

ครอบครัวของดิฉันซาบซึ้งในทุกสิ่งทุกอย่าง ที่หลวงพ่อเมตตาครอบครัวของดิฉันจนยากจะบรรยายได้หมด เพราะเรื่องทุกข์ของดิฉันนั้นมันมากมาย จนไม่คิดว่าชีวิตนี้จะแก้ไขอะไรให้ได้ดี และด้วยเมตตาบารมี และคำสั่งสอนของหลวงพ่อดีฉันและทุกคนในครอบครัวยึดถือปฏิบัติ สามารถพลิกผันชีวิตได้มากขนาดนี้ ชาตินี้ไม่สามารถตอบแทนพระคุณหลวงพ่อดีหมด มีเพียงทางเดียว คือ จะตั้งใจตั้งใจปฏิบัติธรรม ตั้งอยู่ในศีลในธรรม สร้างความดีถวายแด่หลวงพ่ोजริญ แห่งวัดอัมพวันไปตลอด จนกว่าชีวิตจะหาไม่

คาถาเมตตา

เมื่อหลวงพ่อดีให้ (คาถาเมตตา) มา อาตมาก็ท่องไปเรื่อย ๆ และในที่สุดก็ไม่ได้ใช้ เพราะไม่ได้สึก พอมาเรียนพระกรรมฐาน และ สติปัฏฐานสี่ในตอนหลังนี้ ก็เข้าใจแจ่มแจ้งว่าคาถาที่หลวงพ่อดีให้ไม่ได้ใช้คาถาเมตตาที่ไหนเลย แต่เป็นคำสอนของพระบรมศาสดาทิ้งนั้น เช่น

ให้ระมัดระวังศีรษะ ให้รู้จักน้อมคารวะผู้มีคุณธรรม
หน้าผาก ก็ให้ฝ่าเผยด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม
ดวงตา ให้สำรวจระวังในการมองดู เพราะนั่นเป็นทางเกิดกิเลสต่าง ๆ
ดังนั้น คาถาเมตตาของหลวงพ่อดี จึงรวมเอาคำสอนของพระบรมศาสดา เรื่องการสำรวจระวังอินทรีย์ทิ้งนั้น แต่เมื่อคนเกิดไปภวานาด้วยความมั่นใจแล้ว ก็ทำให้ขลังได้เหมือนกัน

จากเรื่อง “เมื่ออาตมาอยู่เรียนวิชากับหลวงพ่อดี”

โดย พระราชสุทธินิพนธ์มงคล (หนังสือกฎแห่งกรรมฯ เล่ม ๑๐)